

A close-up portrait of a middle-aged man with a shaved head, smiling slightly with his eyes closed. He is wearing a dark brown suit jacket, a white shirt, and a dark tie with small white dots. The background is dark with a repeating geometric pattern of white and grey shapes.

Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng

Giá Trị Của Sự Nhịn Nhục

Thiền Viện Vĩ Kiên, ngày 16-04-1986

Giá Trị Của Sự Nhịn Nhục

Thiền Viện Vĩ Kiên, Khóa 1, ngày 16-04-1986

Hôm nay chúng ta bắt đầu học để tìm ra giá trị của sự nhịn nhục.

Tại sao các bạn phải đi tu? Đi tu mục đích để làm gì? Để xây dựng đức nhịn nhục trong nội tâm. Hỏi chứ nhịn nhục có lợi gì cho chúng ta không? Chúng ta thấy Càn Khôn Vũ Trụ, trời đất, Tiên Phật đều thành công trong đức nhịn nhục. Khoa học hiện đại cũng nhịn nhục chờ đợi, học hỏi tiến hóa mới có sự thành công. Càn Khôn Vũ Trụ cũng vậy. Chúng ta là một chơn linh tại thế, Hồn điều khiển Tiểu Thiên Địa, Tiểu Vũ Trụ. Mà nếu chúng ta làm chủ của Tiểu Thiên Địa này mà thiếu nhịn nhục làm sao tiến hóa được?!

Cho nên ngày hôm nay vật chất đã ảnh hưởng, trí khôn

của loài người đã cống hiến cho chúng ta tràng giang đại hải. Bây giờ chúng ta thấy rồi, chúng ta thiếu nhịn nhục, chúng ta chỉ lạm dụng và thiếu nhịn nhục! Cho nên chúng ta lui về phần hồn và để cảm thức được luồng điện trường sinh đang nuôi dưỡng tâm thức của chúng ta và chúng ta phải trì chí nhẫn hòa học nhịn nhục, nhiên hậu mới có hòa, có cơ hội hòa tan với các giới của chu trình tiến hóa.

Càng ngày càng nhịn nhục thì càng đem ánh sáng vào nội tâm, càng nhịn nhục càng khai mở tâm thức. Nhịn là gì? nhịn là nhẫn để tiến, chứ không phải nhẫn để ngồi đó. Nhịn để chi? Để tiến, tiến trong đâu? Tiến trong tâm thức nhẹ nhàng, không có kích động trong ô trược, nhưng mà nhịn nhục để thăng hoa mới quy về thanh điện. Chứ không phải chúng ta nhịn nhục rồi ôm sự bực bội ngồi đó, cái đó không phải nhịn nhục. Nhịn nhục nhẫn hòa, nhịn nhục để sửa chữa sự

sai lầm của chính mình và thặng hoa. Càng nhịn nhục càng lui về thanh tịnh. Cho nên hoàn cảnh nó đã đẩy các bạn lui về thanh tịnh, từ giờ phút khắc, tư tưởng của các bạn chuyện này chuyện kia chuyện nọ, hàng ngày đầy đầy toàn là chuyện vô ích. Mà vì nó, nó làm sự kích động và phản động nó mới đẩy lui các bạn trở về thanh tịnh.

Cho nên trong Chùa cũng nói lấy oán làm ân, các vị sư cũng nói lấy oán làm ân, các vị thánh nhân tại thế cũng nói lấy oán làm ân, để chi? Mình thấy đó là một cơ giới dẫn tiến tâm linh chúng ta, mà nếu chúng ta không chịu thực hành, chúng ta bị thua lỗ. Chúng ta hơn ai bây giờ? Chính mình không biết mình, làm sao hơn người khác được? Cho nên phải lui về cái dung điểm sẵn có của chính chúng ta. Cho nên tôi đã kêu gọi các bạn tha thứ và thương yêu. Jesus Christ bao nhiêu ngàn năm cũng kêu chúng sanh phải nhịn nhục, phải

tha thứ, phải thương yêu. Chư Phật, chư Tiên cũng vậy.

Chúng ta hiện tại đang ở trong cái cơ giới kích động này, mà nếu chúng ta không nhận nhận thì làm sao chúng ta nắm trọn được cái thức “giải tiến chơn tâm”. Cuối cùng các bạn phải giải quyết cho chính bạn, cho nên có câu “ông tu ông đắc bà tu bà đắc”. Tu là nhận nhận, là sửa chữa, là tiến hóa, là thanh nhẹ, là tha thứ và là thương yêu.

Cho nên mỗi ngày chúng ta mỗi ở tham gia trong trường đời, rõ ràng là cái xác này, đầy đầy sự kích động và phản động. Từ giờ phút khắc, thử coi chủ nhân ông dám can đảm nắm trọn quyền điều khiển Tiểu Thiên Địa này không? Ngày hôm nay các bạn được pháp tu, mở trí, rồi các bạn thấy rằng: tôi nên sử dụng dũng chí của tôi, can đảm lên, chịu trách nhiệm điều khiển

Tiểu Thiên Địa này trong đó bao gồm lục căn lục trần, tất cả những tinh tú trong ngũ tạng tôi đều có. Sự luân chuyển không ngừng nghỉ ở bên trong và khai mở tâm thức trụ đánh liên hệ với cả Càn Khôn Vũ Trụ, tôi đã có nhưng mà tôi chưa hành! Bây giờ hành bằng cách nào? Đó, mỗi ngày các bạn mở mắt ra, bao nhiêu chuyện kích động và phản động, các bạn chịu nhin nhục đi. Lui một bước để nhìn cái nó tấn công, lui một bước để bạn nhìn một sự tấn công, rồi bạn vun bồi ý chí thẳng hoa vượt khỏi những cái trở ngại đó.

Thế gian ai cũng có nạn hết, không người nào không có nạn. Giữa bạn đạo với bạn đạo với nhau nói chuyện cũng có sự tấn công với nhau, tấn công là nạn đó! Còn người đời họ tấn công mình còn nặng hơn nữa. Nếu chúng ta không vun bồi thẳng hoa đi lên thì cái đó nó sẽ kích động và nó đập tan chúng ta cảm thấy đau khổ. Mà nếu chúng ta vun bồi trước, chuẩn

bị trước thì đôi phương có đến đi nữa cũng chẳng đi, đặng chúng ta mà chỉ vượt qua một chút mà thôi! Cho nên người tu nạn nhẹ vì nó dọn đường cho nó rồi, nó thấy con đường trở về là con đường chánh, con đường ở lại là con đường tà. Đấu tranh vô lý thiệt thòi cả hai, con đường thẳng hoa thì lợi cả hai.

Cho nên chúng ta đã chọn con đường rồi, quyết chọn thì phải giữ trọn lành và không bao giờ chịu rút lui, phải đi lên mãi mãi. Vì ở đây chúng ta đã tìm tàng rồi, Khoa học đã cho chúng ta thấy không ai chế tạo chúng ta ra được: phần hồn lẫn thể xác. Mà điện là sức mạnh. Nãy giờ cúp điện thì các bạn không được nghe âm thanh, không được đèn, không có thể quay video được, nhưng mà có điện các bạn có thể quay video được. Rồi cái điện Hư Không Đại Định bên trên chuyển xuống thế gian, phân thân cứu độ chúng sanh, Điện cực thanh cực tịnh đó đâu cần phải máy móc,

không cần máy móc. Ngay trung tim bộ đầu của các bạn được rút đi lên hòa cảm với bên trên thì cái máy siêu nhiên sẽ chiếu rọi tâm thức của các bạn. Các bạn thấy rõ đường đi mà chính bạn phải đi, bạn phải khai phá; mà bạn phải nhịn nhục, nếu không nhịn nhục không khám phá được.

Chu cha, tôi thấy tu, tôi khổ cực tôi đi tu, mà ngày nay nó làm tôi vậy tôi chán quá, thì là các bạn thiếu nhịn nhục rồi! Cái chữ “chán” là con người thiếu nhịn nhục. Không có thể nuôi chữ “chán” trước óc chúng ta được! Không bao giờ chán! Khoa học kỹ thuật nếu chán thì ngày nay chúng ta đâu có sự văn minh, đâu có cassette thâu băng, đâu có video để xem lại những hành động của chúng ta. Cho nên cái chữ “chán” không có thể dùng trong người tu được. Người tu phải nhịn nhục và kiên nhẫn tiến hóa, thăng hoa đi lên. Dùng trung tâm bộ đầu đó là luồng điện siêu nhiên

vô cùng, cái đó mới là không chán. Cho nên chúng ta có thể chán trong lúc đoạn đầu. Người tu è ạch ôm nghiệp tâm quá nhiều, tu è ạch rồi thấy chán, tại vì mình không biết kỹ thuật gỡ mà thôi! Ngày hôm nay đây đủ, các bạn đủ kỹ thuật gỡ, các bạn biết rõ nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật và thức tâm, thấy mình có thể làm cho mình nhẹ được đôi chút. Cố gắng làm nữa chúng ta sẽ khám phá ra tất cả khả năng sẵn có của chính ta và chúng ta mở nó ra. Rồi mình thấy có con đường dự tiến đời đời mãi mãi, trong nhịn nhục chứ không phải trong kích động. Kích động là sự thua lỗ mà thôi! Mà kích động đó là cơ giới của Thượng Đế để dung, để điều luyện phần hồn tiến hóa mà thôi!

Cho nên chúng ta phải giữ vai trò về thần thức bất diệt, lo tu bổ sửa chữa những sự khiếm khuyết. Hết sức nhịn nhục mới xây dựng lại cơ đồ tâm linh. Mọi người đều có cơ đồ tâm linh trong nội thức mà bị mất

đi. Tiên Phật giáng lâm, quên Tiên quên Phật là quên mình thì cuống cuống trong sự động loạn, làm công cụ kích động mà thôi! Cho nên ngày hôm nay chúng ta từ công cụ kích động thức giác, trở về căn bản nhịn nhục sẵn có của chính chúng ta và chúng ta thấy rằng cơ duyên rất may tôi nắm được kỹ thuật tháo mở sự động loạn trong sự nhịn nhục, không có so đo. Học hỏi vô cùng không ngừng nghỉ ngày lẫn đêm.

Một ngày của các bạn làm việc 24/24 mà ý thức trọn từng giờ phút khắc là bằng người ta đi học cả ba bốn chục năm chưa ra gì, một ngày thôi đừng nói lâu. Một ngày vừa qua các bạn đã quên hết tất cả những sự hận thù trong nội tâm, sự buồn bực trong nội tâm đó là các bạn đã làm việc rất nhiều. Các bạn tưởng tới điển giới, các bạn rung động tâm hồn và làm việc rất nhiều, để quên những ngày cực nhọc so đo tại trần mà ngày hôm nay chúng ta được trở về “Không”.

Chúng ta quên hết rồi, chúng ta nhớ có cái căn bản thanh nhẹ của chính chúng ta. Có thanh nhẹ mới giải quyết được mọi sự việc, có sáng suốt mới giải quyết được mọi sự đau khổ.

Cho nên cái cuộc tu học hiện tại của chúng ta là nó phải đi đúng theo cái siêu văn minh, đúng cái cơ tiến hóa của Thượng Đế, Thượng Đế dự trù cho kỳ tới. Chúng ta đã xa ngài, bỏ ngài, quên ngài. Ngày nay chúng ta chọn đường để trở về với ngài. Mà nếu chúng ta thiếu nhẫn thì không bao giờ chúng ta có thể bước lên được, chúng ta lọt dưới đáy giếng rồi làm sao chúng ta lên được! Phải hết sức kiên nhẫn, hết sức thông minh. Phải trì chí và cương quyết đó không bao giờ bỏ, các bạn mới leo lên miệng giếng được.

Từ giai đoạn một, chúng ta đồng đi và đã đi, kỹ thuật càng ngày càng nắm chặt ở trong tay là tâm linh tiến

hóa, điện giới khai thông. Cho nên ngày hôm nay các bạn đã biết đường đó, đã trụ tâm niệm Phật, đã quán thông cơ thể, quên nó để về với chánh giác. Chánh giác là gì? Không, Không nó mới nhẹ. Mà Không, nói “Không” thì làm sao làm việc?! Không là chân động lực vô cùng thanh nhẹ, nó mới quán thông tất cả. Còn chân động lực mà yếu hèn, không bao giờ quán thông, chỉ có bực tức, so đo, giận hờn, mê chấp!

Cho nên mỗi ngày chúng ta mỗi tu, mỗi đưa trình độ chúng ta lên và chúng ta thấy rằng cái cơ thể này là một cõi tạm và chủ yếu là phần thanh điện cơ giới. Cho nên ngày hôm nay các bạn bước vào điện giới các bạn mới thấy rằng trí khôn của loài người là vô cùng! Ngày nay chế được món này, nhưng mà ngày mai sẽ có món khác, yên chí đi sẽ có, các bạn đừng lo. Càng ngày càng văn minh, món vật chất sẽ tiến bộ nhanh hơn là do trí khôn của loài người trao phó cho

nó. Nó là một cái điể²m ghi mà thôi, chứ cái tâm thức con người còn vô cùng và còn sáng suốt hơn. Từ tu học cho tới hành động tại thế gian, chúng ta cũng đều được thay đổi.

Ngày hôm nay chúng ta so sánh thấy rõ: trước kia chúng ta ở Việt Nam đâu có phương tiện như ngày hôm nay, đâu được ngồi trên nệm êm ấm như thế này mà nói đạo. Nhưng mà ở chỗ này kê bằng tầm thường, miếng tapis là tầm thường; nhưng mà trong lúc không có miếng tapis nó rất quan trọng. Mà ngày hôm nay chúng ta ngồi trên miếng tapis, đem biết bao nhiêu sự nặng nhọc, trước ô chúng ta đè miếng tapis nhưng miếng tapis vẫn hy sinh chấp nhận học hỏi.

Ngược lại chúng ta thấy rằng: miếng tapis nhẫn nhiều hơn ta, nhịn nhục nhiều hơn ta mà thu hút nhiều tài liệu hơn ta, sáng suốt hơn ta. Là sáng suốt ở chỗ nào?

Nó thật tình đi và nó đang thực hiện từ bi và trước khi nó thành hình là nó biết bao nhiêu là khổ, biết bao nhiêu là gian lao, ngày hôm nay nó mới được thành hình. Chúng ta thấy rõ chưa? Chúng ta đang ngự trên miếng tapis mà tâm thức chúng ta so chưa bằng hai chục phần trăm của nó, sức chịu đựng của nó vô cùng! Ngày hôm nay các bạn làm cha làm mẹ làm người tại thế, sống trong cộng đồng xã hội, chúng ta nên chấp nhận, chịu đựng. Muốn đạt được sự chịu đựng thì phải nhịn nhục, xây dựng đức nhịn nhục. Càng nhịn nhục càng học hỏi nhiều, càng nhịn nhục càng được sự mến cảm trao phó cho chính chúng ta.

Cho nên mỗi người Vô Vi nguyên ý là tu giải thoát, thì tự nhiên luồng điện ngũ hành trong ngũ tạng của các bạn được rút lên trên bộ đầu và thoát khỏi phạm tục, thì các bạn nhịn nhục dễ hơn người thường. Người thường kêu họ nhịn nhục không được vì có sự phản

động trong nội lực, còn của chúng ta không có sự phản động nội lực, chỉ thặng hoa lên trên và trụ sự sáng suốt để sửa chữa việc hư trở nên việc nên. Cho nên con người tu Vô Vi không phải là người ngu, tất cả là người khôn. Biết làm ăn, biết điều khiển gia cang, biết lợi hại nhưng mà ngày nay người phải đi tìm cái lợi hại hơn. Phải nhịn nhục hơn để tìm sự lợi hại vô cùng.

Nhịn nhục đạt thành thì đẹp tự ái, nhịn nhục đạt thành thì đẹp công cao ngạo mạn, đẹp tất cả những sự vô ích và không cần thiết thì chúng ta thực thi về cần thiết thì mới đem lại món quà quý cho nhân sinh. Ngọn đèn của các bạn mới sáng chiếu khắp càn khôn. Sao trên trời biết chiếu xuống thế gian, chúng ta có khối óc trung tâm bộ đầu chúng ta lại không biết chiếu lên sao? Vì mỗi vì Sao đều có liên hệ với chúng ta, chúng ta tu để chúng ta chiếu lên thì bề trên sẽ chứng chúng ta. Chúng ta không cần cái bằng cấp

bằng giấy tờ, nhưng mà chúng ta cần cái ý thức thanh tịnh dâng lên cho bề trên thì bề trên sẽ ban cho chúng ta một tâm thức càng ngày càng dồi dào, càng sáng suốt.

Bằng cấp để chi ở thế gian các bạn? Để cho mọi người kính mến và theo và tin tưởng chúng ta. Mà chúng ta càng ngày càng tu thì tam hồn quý báu của chúng ta được hội tụ, xuất ngôn mọi người kính mến, đó là bằng cấp đó bạn. Mở miệng họ ghét họ bỏ họ đi, đâu có bằng cấp! Treo một triệu cái bằng cấp mà mở miệng họ ghét, họ đi! Cho nên cái bằng cấp chánh và cái bằng cấp giả, đồng tiền thật và đồng tiền giả hai cái khác nhau. Đồng tiền thật xuất ngôn mọi người giúp đỡ, là thanh điền đó bạn. Đồng tiền giả các bạn có cất cái nhà cho cao cách mấy, có ngày họ tới họ đập phá căn nhà các bạn đi, vì sự độc tài của các bạn!

Hỏi biết bao nhiêu nhân sinh đến với nó, để tìm hiểu nó và để họ có cơ hội trở về với chính họ? Đó là con đường chánh giác. Mà do đâu mới có khả năng đó? Do đức nhịn nhục, nói đi nói lại cũng là nhịn nhục, phải nhịn nhục! Mà nhịn nhục trong minh bạch, nhịn nhục trong sáng suốt, nhịn nhục để minh, nhịn nhục để hiểu biết và nắm lấy sự hiểu biết đó để xây dựng cho tất cả muôn loài vạn vật mới là sáng suốt trong nhịn nhục. Còn nhịn nhục mà tôi làm thình, tôi giận tôi không nói gì hết, cái đó không phải, cái đó ngu muội, không phải nhịn nhục.

Làm thình trong ngu muội và không có sáng suốt!
Làm thình và tìm tòi sự sáng suốt của chúng ta để xây dựng và cảm hóa đối phương bằng một nụ cười, bằng một tia sáng của cặp mắt, bằng một lời quý gói lạy họ để họ có cơ hội thức tâm. Chứ không phải các bạn quý gói lạy họ rồi họ đàn áp các bạn, không đâu!

Luồng điện các bạn là vô cùng, vượt qua tâm thức, vượt qua ngũ tạng của chúng sanh. Quỳ xuống lạy cũng không sao, cho họ đập mình cũng không sao.

Cái điện chúng ta đâu có mất, nhưng mà tâm chúng ta luôn luôn cứu độ, tâm chúng ta tha thứ và thương yêu, xây dựng vô cùng để học bài học tiến hóa, xứng đáng một vị Bồ Tát tại thế gian. Muốn đúc kết điều đó phải học nhẫn học hòa, học nhịn nhục. Cho nên tôi nói đây rồi các bạn về nhà sẽ thấy có nhiều chuyện các bạn phải nhịn, nhịn rồi các bạn thí nghiệm xem lời nói tôi đúng không? Rốt cuộc họ hướng về các bạn hết, càng nhịn thì càng sáng suốt. Nụ cười của các bạn càng ngày càng tươi và tâm tư của các bạn càng ngày càng ổn định.

Cho nên cái kỹ thuật tu học không phải là tôi Soi Hồn-Pháp Luân- Thiên Định rồi tôi đạt được. Không! Soi

Hôn- Pháp Luân- Thiên Định nó mở ra thì nó phải đặng, đặng rồi thì mình phải làm thế nào? mình phải nhịn mình mới có cơ hội thức. Đó, nó mở ra mình đặng mà, ai nói gì mình thấy tưởng đâu mình hiểu nhưng mà nó sẽ dội trở lộn lại; mà dội trở lộn lại thì chúng ta nhịn nhục thì chúng ta lượm hết! Ta hiểu hết, ta lại đi nữa, rồi cái từ điển chúng ta ban bố cho đối phương chúng ta không có tính.

Khi các bạn được thanh nhẹ rồi, hành động của bạn khác rồi, lối nhìn của bạn khác rồi, lời nói của các bạn tự nhiên hạ giọng rồi. Đứa bé kêu bạn cũng dạ, để bạn trao chìa khóa cho nó, đưa vào tâm can nó, đưa vào tâm thức nó. Hỏi đứa bé ở đâu mà kêu mình được? Một người già mà ngu đần đó là đứa bé đó bạn, thấy già nhưng mà ngu đần! Mình phải dạ để mình đưa cái từ điển vô để thức tâm người, chớ không phải già là khôn đâu! Có nhiều người già ngu

đần không hiểu, mà có nhiều đứa trẻ chút xíu nó lại thông minh, nó được nhẹ.

Vì sao? Cư trần nhiễm trần, càng ngày càng độc tài, rước sự ô trược vô rồi tới già vẫn ngu! Cho nên ông Vua cũng phải thất bại là vậy, độc tài mấy chục năm rốt cuộc phải ra đi với hai bàn tay không, chúng ta phải nhìn thẳng vào đó. Chúng ta tu, chúng ta dày công, chúng ta nhịn nhục. Chúng ta đạt được chúng ta mới thật tình trao cái chìa khóa tình thương cho họ. Dạ đi, quỳ họ đi, để đưa thanh điện vào tâm họ. Rồi một ngày nào đó họ suy nghĩ chúng ta, rồi họ nhớ chúng ta, rồi họ sẽ thức tâm, họ gặp cái cơ duyên nào đó họ tự tu tự tiến.

Cho nên ở thế gian này không phải là người hết đâu bạn, mang xác người, đầu người mình người mà tâm thú thiếu gì bạn! Chính các bạn nhiều khi bực bội các

bạn cũng nói vậy! Sự thật nó vậy, nó chưa có trình độ tiến hóa, con thú mới đầu thai thì lúc nào cũng hỗn ầu, không biết chân lý và chà đạp chân lý. Nhưng mà chân lý không bao giờ phạt những phần ngu muội vì nó không biết, mới đem tâm từ cứu độ cho nó học từ trạng thái này tới trạng thái nọ, rồi nó mới có cơ hội thức tâm. Lúc đó nó thấy quý yêu cha nó, nó quý yêu tất cả vạn vật tại thế, nó quý yêu tất cả cây cối, bông cỏ đều quý yêu. Đó là nó thấy nó đang nằm trong định luật không sai chạy, hóa hóa sanh sanh không ngừng nghỉ, không có thể tự cao được.

Cho nên ngày hôm nay các bạn được nghe qua kinh A Di Đà, đã mở xẻ tất cả tâm can các bạn, hỏi có vị trí nào không sử dụng được? Vị trí nào cũng hữu ích trong cơ tạng của các bạn. Như tôi đã thường nói chiếc xe hơi các bạn đi đây, không có con ecrou (con ốc, nut) nào mà không xài được, đều là sử dụng

được. Quí nó đi, thương nó đi, giữ lấy nó và không nên bỏ nó. Đó là trí khôn loài của người đã đóng góp cho chúng ta. Quần áo của các bạn mặc, cơ thể các bạn đang có đây là trí khôn của Cha Trời Mẹ Đất, không phải chuyện tầm thường.

Cho nên chúng ta phải học nhịn nhục để tìm hiểu cái tài sản vô tận của cha mẹ đã tạo cho chúng ta. Chúng ta thấy cái áo chưa? Áo cha, quần mẹ các bạn thấy chưa? Các bạn cởi trần đi, nhưng mà rách đâu nó vá đó. Các bạn thấy các bạn sanh ra bởi một cục máu đào mà thôi! Một cục, một giọt máu thôi, rồi nó bành trướng như thế này. Bây giờ cạo từ đầu chí chân, lấy móng tay cào tới đâu thì máu chảy tới đó, nó là máu chứ gì?! Nhưng mà cái áo tinh vi nhất của Cha Trời Mẹ Đất đã điều luyện hỗ trợ bởi thanh khí. Cho nên chúng ta có cái cơ thể dịu dàng, nhưng mà lấy kính hiển vi rọi thì thấy nó rùng rợn vô cùng, nhưng mà trong trật

tự. Thì các bạn xem ra núi rừng bây giờ cũng lông lá, cũng cơ thể mà thôi, mà nó vẫn rỗng, vẫn có trật tự. Từ lỗ chân lông các bạn cũng là trật tự, sợi tóc các bạn cũng là trật tự, quý vô vàn!

Hiện tại chúng ta đang sống trong cái rừng hoang này, cái Tiểu Thiên Địa này. Nếu chúng ta không biết nó và không khai thông nó, nó là một cái rừng hoang. Mà chúng ta biết nó, khai thông nó thì nó sẽ biến thành một xá vệ quốc, một xứ Phật để cho phần hồn ngự tu, kiểm chứng từng giai đoạn một trong chu trình tiến hóa. Hỏi thiếu nhịn nhục làm sao kiểm chứng được? Không nhịn nhục, không thanh tịnh làm sao xét được những cái gì sẵn có trong ta. Âm thanh các bạn, tiếng nói nặng, tiếng nói nhẹ. Âm thanh rung động tâm hồn mọi người thì mới thấy các huệ can đã mở rồi; huệ can của hành giả đã mở rồi, âm thanh nó mới điều hòa và rung động tâm thức của mọi người.

Ngũ tạng không mở thì âm thanh không có điều hòa. Chỉ có tu mới mở. Mà tu là nhịn nhục, còn nếu không có nhịn nhục thì không tiến, không đạt, không thành.

Cho nên ngày hôm nay chúng ta học qua giai đoạn nhịn nhục. Nhịn nhục gì bây giờ nữa? Những sự kích động và phản động trong nội tâm của chúng ta, chúng ta phải nhịn nhục để tiếp thu nó, để nhận nó và cảm hóa nó và quán thông nó. Đừng nói chuyện ở bên ngoài, nội trong tâm bạn thôi, sắp đi ngủ cũng nhiều chuyện, nhiều câu hỏi trước khi đi ngủ, không khác gì máy bay trước khi bay lên trời là đặt cả ngàn câu hỏi. Bạn cũng vậy, trước khi bạn đặt mình xuống giường cũng cả ngàn câu hỏi, mở mắt ra cũng cả ngàn câu hỏi, mà bạn thiếu thanh tịnh không thấy thôi! Từ sợi chân lông, từ đường gân, từ tạng một, mỗi tạng đều có 250 nhân viên làm việc, tổng cộng 1250 vị tỳ kheo đang theo chúng ta và học hỏi chúng ta. Cho nên nhiều khi các

bạn bỡ ngỡ vô cùng! Tại sao tôi có thể nói câu nói này được? Tại sao tôi có thể hiểu việc này được? Ở đâu mà có? Thì cái lĩnh của các bạn cho trong đó phải học, phải tu, thì trong đó nó mới tìm tòi ra những cái câu nó hỏi mà các bạn không biết! Nhiều khi bạn nói ra, mà tôi đâu có hiểu cái này! Chính bạn đã dạy nó làm và nó đã làm thành nó mới có những câu văn đó để đối diện với người hiền ở thế gian, thì nhiều người tưởng các bạn tu cao lắm! Nhưng mà trong đó nó đồng tu với các bạn, cái thức nó đồng mở nó mới có cái sự sáng suốt, vấn đáp rõ rệt như vậy.

Cho nên cái câu chuyện tu học nó dài đằng đằng và chỉ có thanh tịnh mới tiếp thu được tất cả những cái cơ năng trong cái cơ tạng của chúng ta, từ kích động và phản động, thiếu nhịn nhục không học được. Nhịn đi, các bạn niệm Phật là các bạn xây dựng cái đức nhịn nhục. Ngày đêm lo niệm Phật cho cơ tạng nó đồng

thanh tương ứng, đồng khí tương cầu. Nó niệm như các bạn, rồi lúc đó các bạn mới thấy rằng tôi có thể niệm, tôi có nhiệm vụ, tôi đang điều khiển chúng nó trong sáng suốt chứ tôi không dám điều khiển trong sự tăm tối. Tại sao quá khứ tôi đã điều khiển bằng lệnh tăm tối không, chỉ hạ lệnh cho chúng nó làm mà tôi không làm. Cho nên ngày nay nó phản động, nó bày cho tôi tham dục, động loạn hơn thua!

Ngày hôm nay tôi đã thấy rằng tôi đã làm một giai đoạn mấy chục năm toàn là công việc không cần thiết cho tâm linh. Cho nên ngày hôm nay tôi thấy rằng tôi phải xây dựng những điều cần thiết cho tâm linh của chính tôi thì tôi phải nhịn nhục. Nhịn nhục thì tôi phải buông bỏ tất cả những cái sự trần trọc và tôi trở về với sự thanh cao, mới xây dựng được trong tâm thức của tôi. Chỉ có niệm Phật mà tôi đã tìm tòi ra được đó là cái thức hòa đồng. Có cái thức hòa đồng

thì cái siêu văn minh trong nội tâm của chúng tôi nó mới phát triển được. Cho nên cần nhất là thức hòa đồng. Cho nên chúng ta niệm Phật để chiêm ngưỡng cái chân động lực của âm thanh bằng ý chứ không phải bằng lời, cái đó nó siêu hơn. Bằng lời là chỉ nhắc nhở tạm bợ xung quanh thôi, chứ còn bằng ý là quan trọng. Ý trước lời sau, ý lời, ý lời, chứ không có lời ý, lời ý, hai cái khác nhau. Cho nên chúng ta tu bằng ý bằng trí, để khai mở tâm linh sẵn có của chính chúng ta.

Cho nên con đường tu học chính mình phải tìm ra, đó là kỹ thuật của cá nhân thực hành chứ không phải là nhờ đỡ ở đâu hết thảy. Dù đâu đến đi nữa cũng khuyên lơn chúng ta và hỗ trợ tinh thần cho chính chúng ta, mà đi là chính ta tự đi. Cho nên các bạn đã thực hành rồi các bạn thấy rồi. Chính các bạn tự đi các bạn mới thấy rằng cái pháp này nó đúng, nếu mà cái pháp này không đúng các bạn ngày hôm nay đâu có ngồi hội tụ

đối diện với tôi như thế này. Tôi là cũng người thực hành như các bạn mà thôi. Tôi đã thực hành, tôi đã xây dựng từ giai đoạn một, từ nhịn nhục này tới nhịn nhục nọ, ngày hôm nay mới được cơ hội đối diện với các bạn. Cũng không khác gì học trò để cho các vị thầy hỏi, muốn hỏi câu nào phải trả lời đều đặn, lồi thối không được, đó là nhịn nhục đó các bạn.

Các bạn hỏi tôi bất cứ đề tài nào tôi cũng phải nhịn nhục để trả lời, chứ tôi không có thị oai: ta là thầy của các người, không! Ta là vị này vị nọ, không! Tôi là học trò của các bạn là đúng, phải làm việc theo ý muốn của các bạn và mở cho các bạn. Còn theo ý muốn của các bạn mà đóng các bạn thì tôi cũng có tội nữa. Vì sao? Trước khi tôi học cái pháp này là tôi muốn mở cho tôi, mà tôi thành đạt rồi thì tôi muốn các bạn làm gì? Mở chớ! Vì tôi đã thấy rõ rồi, tiền tài không có nuôi tôi không chết được, tiền tài không có

vĩnh viễn. Cho nên, tôi mới dụng cái luồng điện để trao phó cho các bạn, để cho các bạn thực hành trong điện giới và không bị lệ thuộc và không bị lường gạt và chính mình không gạt mình. Tối nay các bạn thiên thanh nhẹ nhắm mắt thấy sáng, tưởng Trời Phật, trên bộ đầu rút lông lông. Nhưng mà bây giờ các bạn động loạn, tham dục, chơi bời, hơn thua thì những cái phần đó không còn nữa với bạn, mất rồi! Bạn ngồi trơ trơ, bạn nhắm mắt trơ trơ, rồi nó kéo các bạn đi đây đi đó, càng ngày càng lún, chìm sâu mà không có phát triển.

Khi mà chúng ta so sánh được cái quý giá không bị mất và không tạo sự lường gạt cho chính mình, thì chúng ta không nên nuôi dưỡng. Chúng ta biết làm ăn, biết đi làm công lãnh lương, thiếu một xu không chịu thì chúng ta phải giữ cái phần tốt đời đời bất diệt. Cho nên ngày nay các bạn đã chọn đúng đường, nên thực hành đi, không nên bê trễ. Nhưng mà phải

nhịn nhục, thiếu nhịn nhục là hư! Trong bữa ăn mà các bạn được toàn nhịn nhục rồi, các bạn thương yêu món ăn các bạn vô cùng! Thương yêu cái người đã nấu cho các bạn ăn.

Trời đất đã ân ban cho các bạn một hồng ân rõ rệt, để độ chúng sanh, độ vạn linh chứ không phải ăn dâu. Cái bữa ăn đó là bạn nghĩ độ: nó đau khổ vô cùng, nó thụ trăm bá đao, nó qua những cơn điều luyện, bất trắc. Ngày nay nó mới trình diện cho mình, mình phải ăn vô mình cố gắng đem nó đi. Về phải tu nữa, phải đem nó lên, tần số nó chuyển ở trong cơ tạng các bạn là kim- mộc- thủy- hỏa- thổ, mà cơ tạng của các bạn đều xây dựng trật tự thì chúng nó sẽ sống trong trật tự để tiến hóa. Ngày hôm nay chúng ta ra đây chúng ta được ở trong căn nhà trật tự, tự nhiên cái tâm chúng ta nó trở nên trật tự à. Thích trật tự, ai nói trật tự là mình nghe, chịu chấp nhận. Trước sau sắp hàng cũng chịu,

mà hồi trước không có, lộn xộn! Còn bây giờ trật tự là trật tự.

C húng ta ở một cơ giới mới cũng như vạn linh mà nó nhập trong cái thể xác chúng ta, mà thể xác chúng ta làm Pháp Luân Thường Chuyển, đều có trật tự thì chúng nó phải quy y trong trật tự, thấy không? Chúng ta biến mặn thành chay, mà biến chay thành điện. Nó có trình độ như vậy, từ lớp một: biến mặn thành chay, biến chay thành điện. Thì người ăn chay ban đầu thấy làm Pháp Luân Thường Chuyển, nó thấy càng ngày càng nhẹ, thấy nó mở trí nó nhẹ, thấy bộ đầu nó rút nhanh hơn. Còn ăn mặn nó không! Đang ngồi thiền, đang làm Pháp Luân Thường Chuyển nó đòi dục, có không? Tất cả đều có cái tình trạng này vì nó trược quá, cái lúc đó cái khí mình không được mạnh, chuyển nó không thông. Cho nên khi mới tu phải ăn chay làm cho nó thông, rồi lúc đó các bạn ăn

mặn lại, các bạn đủ sức giải nó thì nó không có tiếp tục kích động các bạn nữa. Cái sức mạnh nó trụ, cái nóng nó trụ mới thành dục; mà chúng ta giải cái nóng, nó đâu biết cái dục là cái gì?!

Những người tu nhiều năm như tôi nhiều năm đâu biết cái dục là cái gì, không có biết! Nói thì nói vậy nhưng mà tôi thấy rằng nó trụ ở đó, nó làm cho người ta nóng chứ chúng tôi không có cái đó nữa. Nó từ bao nhiêu năm rồi, chỉ có trừ phi ông Trời ông ép tôi thì được chứ còn thực vật ép tôi không được, không có khả năng. Bởi vì mình mở trên này rồi. Khi người ta đóng trên này, nó bực ở đây nó mới dục. Những người dục là cái đầu họ không có nghĩ xa được, chút chút thôi! Ăn nhậu chơi bời vậy thôi, chỉ có phạm vi chút đó thôi, còn cái phạm vi trên này nó không mở được! Còn những người mở trên này chỉ có ông Trời đóng cái chỗ này nó mới được, còn không, không có khả

năng. Chứ không phải các bạn bệnh đâu! Các bạn tu mà nó mở bộ đầu rồi các bạn không có dục, vì nó đem cái hơi nóng lên rồi, nó giải tán đi, nó không có trụ nữa, nó không có thành lực lượng nữa. Các bạn không phải bệnh, khỏe mạnh tươi tắn trẻ đẹp, chứ không phải tôi phải cần đàn bà tôi mới khỏe. Không, nó rút lên rồi nó không có đủ thì giờ, mà không đủ lực lượng để làm việc thì tự nó bớt đi, nó không biết dục là cái gì nữa.

Không biết! Nó quên hẳn, cái cơ quan đó nó đóng rồi, nó chỉ làm việc ngay trung tim bộ đầu. Thì muốn thay đổi một cái cơ cấu, tinh vi cấu trúc bởi trời đất thì các bạn phải hết sức nhịn nhục thực hành, các bạn mới mở được cái cơ quan đó. Khi các bạn mở được cơ quan đó rồi thì bề trên ai cũng biết bạn hết, ba cõi cõi nào cũng biết. Có tiếng rồi, họ mời các bạn đi. Nửa đêm các bạn đi tới đó, chơi, có danh sách các bạn rồi, bắt đổi lên rồi đâu có còn đi xuống nữa.

Cho nên cái Pháp Luân Thường Chuyển là cái quan trọng, đối với người tu, huệ tâm khai, trược điền phải được giải.

Cho nên hồi trước ông Tư còn sống không có kêu người ta ăn chay, các bạn ăn mặn đi các bạn làm Pháp Luân Thường Chuyển rồi các bạn thấy tự nhiên nó trở nên chay. Nhưng mà tôi là người tu, tôi thích tu, tôi chọn đường tu, tôi không nghe lời ông Tư, tôi có lỗi chỗ đó! Tôi không nghe lời, tôi chỉ ăn cơm trái cà để tôi thử thách, bởi vì tôi thấy rằng động vật vô nó làm cho tôi dục! Vì tôi ngu tôi không hiểu! Tôi ăn giai đoạn đầu, ăn nhưng mà vẫn khỏe, Pháp Luân tôi vẫn làm đầy đủ, tôi vẫn giải, thành ra cái dục tính của tôi nó dứt sớm. Rồi sau này tôi ăn trở lại thịt thà này kia kia nọ tôi thấy nó không có kích động tôi được nữa, vì ở trong đó nó làm việc quen rồi nó chỉ phóng đi lên thôi. Nhắm mắt là nó hút đi lên, hút đi lên, hút đi lên

không có hút đi xuống. Thành ra cho ăn đồ bổ cách mấy cũng có bao nhiêu công chuyện đó thôi!

Cho nên trong thực hành chúng ta mới kiểm chứng. Tất cả các tôn giáo, các vị Sư tu trong Chùa cũng vẫn kẹt về cái dục tính mà chưa có làm sao khai nó được! Đẳng Vô Vi pháp luân thường chuyển khai được. Cố gắng làm nhiều đi rồi nó sẽ mở. Nhưng mà giai đoạn đầu tôi khuyên chính tôi là tôi phải ăn chay, bớt nhiều chừng nào tốt chừng nấy. Thậm chí tôi ăn cơm với nước sôi để cho nó diệt hết tất cả những cái dục tính. Vì trước đó là cái cơ quan nó là cung cấp bởi những cái vật thực này để nó nung nấu cái sức mạnh, sức nóng đó nó đòi hỏi cái dục tính; mà bây giờ tôi không cung cấp nữa, tôi nghĩ về vật chất thôi!

Hồi ban đầu tôi tu, rồi tôi làm cái Pháp Luân cho nó dễ mở cái đó và nó thay đổi. Lúc tôi ăn thịt vô không có

sao. Rồi sau này tu cao lên trên bộ đầu, thì thịt hay chay không có nghĩa lý gì hết, cái phần nào mình cũng giúp hết, nhưng mà mình không có đòi ăn, cấm cái chuyện đòi ăn! Gặp được thì độ thôi, không thì tầm thường cái gì cũng được. Nghĩa là chỉ ẩm bụng một chút thôi, để cái thể xác này hợp tác với ta và làm việc mà thôi, chứ không có sự đòi hỏi tôi phải ăn yến ăn sâm, không có vụ đó! Thì cái tâm nó mở rồi và nó thấy rằng nó giàu hơn người thường và nó ăn uống những cái gì quý giá ở bên trên. Nó lên nó ăn một trái cây cũng thơm tho cả tháng, trong tâm tư nó thấy thơm tho, ăn một trái cây trên trời thôi là thấy thơm tho cả tháng rồi! Nó sung sướng vô cùng!

Uống một ly trà trên đó nó cũng thơm tho cả tháng, nó nhớ hoài! Chứ không phải những đồ ăn như ở thế gian, chế cho đủ thứ mà rốt cuộc nó không có ra gì! Thấy rõ là cái cơn nhờ quả của vạn linh đang tiến

mà thôi. Cho nên trước kia các vị Sư tu trong Chùa cũng nói “độ” chứ không ăn, đúng, rất đúng! Những vị đó đã tu thành và dùng chữ “độ” rất đúng. Nhưng mà phải có từ điển mới độ nó được. Độ phải độ tận gốc.

An thịt con thú phải biết cái mặt của người đó, tại sao nó làm con thú? Bây giờ phải khuyên nó cách nào để nó nhập cuộc nó tiến nó đi lên nó tu hay là nó tiếp tục luân hồi. Khi nó thức tâm nó trở lại kiếp thú, rút ngắn bảy kiếp còn năm, năm kiếp còn ba, cái đó kêu bằng độ. Nên những vị Sư trước tu khổ hạnh Bồ Tát tu trên núi, ngài thấy tất cả, ngài độ. Phật Tế Công cũng độ, chớ ngài không phải ăn. Thiếu gì ở bên trên mà đòi hỏi cái chuyện ăn ở thế gian cho nó hôi hám cơ thể, nhưng mà ngài độ mà thôi! Cho nên các bạn đây rồi dọn về điển giới, rồi một ngày nào đó các bạn nói độ, nhưng mà người đời họ nói thẳng cha này

không phải Sư mà nó làm tàng! Nó độ vì nó thấy, nó nói tôi độ cho nó, nó bảo đảm và nó dẫn người đó, cái phần đó đi được. Được tiến hóa, được giảm bớt cái tội của nó và nó thấy rõ Cửu Huyền Thất Tổ của nó đã về với nó, nó lại độ cho tiến nữa.

Cho nên người tu Vô Vi nó lợi lộc nhiều phương diện, mà chỉ có một luồng điện mà thôi. Luồng điện cái trong cơ thể, Nhâm Đốc tương thông trụ đánh. Luồng điện đó, luồng điện cái trong cơ thể mà liên hệ với trung tâm sinh lực Càn Khôn Vũ Trụ, thì lúc nào các bạn cũng có việc làm, không ngừng nghỉ. Công việc luôn luôn, luôn luôn, mà càng tu càng nhẹ. Bây giờ tất cả các bạn tu nhẹ lên thì tôi được nhẹ liền vì tôi đang chờ các bạn. Cũng như các bạn đang trồng cây, gieo giống thì các bạn chờ hột giống nó lên cái cây, rồi nó đơm hoa, rồi nó thành trái, lúc đó người trồng nó mới được nhẹ. Cho nên ngày hôm nay tôi được nhẹ một

phần rồi tôi mới cắt nghĩa thêm về điển giới là do trình độ các bạn tu mà thôi.

Các bạn tu cao chùng nào là tôi sẽ cắt nghĩa khác và tôi sẽ giảng giải khác. Còn ở đây là sơ cấp về nhịn nhục, để chi? Để những vị chủ Thiên Đường phải trở về nơi địa phương, để phát tâm nhịn nhục cứu độ những người mới tu. Chúng ta phải hết sức nhịn nhục mới có cơ hội quán thông. Chúng ta hết sức nhịn nhục mới có cơ hội tái nhìn lại huynh đệ chúng ta và dẫn dắt họ trên con đường trở về nguồn cội, đó là nhiệm vụ của các bạn ở tương lai. Các bạn phải trở về Thiên Đường, các bạn sẽ bị chửi mắng, sẽ bị khinh thị, sẽ bị đủ thứ nhưng mà đức nhịn nhục của các bạn rất cuộc là thắng, không có thua.

Phải cố gắng nhớ lời nói của tôi. Một vị Bồ Tát luôn luôn phải nhịn nhục, nhịn nhục vô cùng, buông bỏ

hết! Nhịn nhục vô cùng thì cái điên từ bên trên mới chuyển cho các bạn, thì cái điên từ các bạn nó xuất phát ra độ tha, nó có đường lối, có mạch lạc, có liên hệ, chứ không phải là Vô Vi bỏ bạn đâu! Bạn tu đây chứ bên trên người ta liên hệ với bạn, hằng đêm họ về họ nhắc các bạn. Các bạn đang sai lầm, cũng nhắc liên trong lúc bạn sai lầm. Tình dục các bạn phát khởi và ân ái với một người nào nhắc ngay tại chỗ.

Chính nhiều bạn đã biết rồi, có cái đó. Không phải Vô Vi không lo cho các bạn. Cái gì là quý báu? cái gì là lợi lộc? cái gì là tai hại? Vô Vi cũng nhắc hàng đêm. Nhưng mà phải dày công đi các bạn, có, mình đang đào mà, mình đang tìm mà! Mình đang tìm cái hạt kim cương sẵn có trong nội tâm chúng ta và chúng ta đang cấy phúc điền trong nội tâm chúng ta thì thế nào nó cũng có cái sự sai lầm. Cho nên chúng ta hết sức nhịn nhục để tháo gỡ sự sai lầm của chính chúng ta thì

nó đi trở nên toàn giác, toàn thức ở tương lai.

Cho nên rồi đây các bạn sẽ là học trò của chúng sanh, cũng như tôi ngày nay tôi là học trò của các bạn. Rồi tương lai các bạn sẽ là học trò của chúng sanh Người ta sẽ gõ cửa các bạn và hỏi các bạn, hết sức nhịn nhục mới trả lời được, mà thiếu nhịn nhục không bao giờ trả lời được. Cho nên sự cần thiết của các chủ Thiên Đường là học nhịn nhục và sử dụng khả năng nhịn nhục của chính chúng ta để độ tha.

Tôi mong rằng rồi đây mọi người sẽ ý thức rõ và sẽ giúp cho huynh đệ tử muội của chúng ta đang lưu lạc khắp các nơi trở về hội tụ với đấng Cha lành trong chơn thức của chính họ, chứ chúng ta không lợi dụng họ để làm mọi cho chúng ta, vì chúng ta thấy những người đó đều có khả năng như ta hết thảy, chúng ta không hơn ai hết. Họ là ta, phải nhớ cái câu này. Chúng

ta là một, ông Trời sanh có một đũa thoi, một khuôn thoi, mắt mũi tai miệng, và ngũ tạng tứ chi. Mắt mũi tai miệng, ngũ tạng tứ chi mà phân ra nam nữ vậy thoi. Có một đũa thoi, một lý của ông Trời giáo dục cho tất cả vạn linh ở thế gian. Mình mới thấy quyền năng của Ngài.

Mà chúng ta tu ở đây tại sao cứ nói trung tim bộ đầu, nhất lý thông, vạn lý minh? Cái trung tim các bạn thông cảm được Càn Khôn Vũ Trụ thì vạn lý bạn minh, bạn không có bị kẹt. Nhưng mà muốn bạn minh thì phải sử dụng khả năng của các bạn và phải đưa chúng sanh tới đập cửa các bạn, đập tâm các bạn, khóa miệng các bạn để sử dụng khả năng của các bạn. Trong cơn thử thách đó các bạn mới thấy rằng tôi nhịn nhục là tôi tận độ. Quan Âm thành đạo cũng nhờ nhịn nhục, Thích Ca thành đạo cũng nhờ nhịn nhục. Thích Ca đi cảm hoá con thú ở ngoài rừng, Thích Ca đi cảm

hóa những cái trí ngu muội vô cùng, chứ không phải kiếm chúng ta cảm hóa. Chính chúng ta kiếm Đức Thích Ca học đạo, chứ đức Thích Ca không có kiếm chúng ta dạy đạo; mà đức Thích Ca đi kiếm con thú dạy đạo bằng hành động của Ngài, nhịn nhục thanh tịnh mới cứu độ được vạn linh trong rừng già. Lịch sử ghi chép không sai, chính phần hồn của các bạn có thể đạt tới như Ngài. Cho nên Ngài đã nói “ Nhân nhân giai thành Phật”, Ngài không phân giai cấp, Ngài đã nói câu nói đó. Nếu chúng ta không chịu tu như Ngài và tâm từ chúng ta không chịu khai mở thì làm sao chúng ta có cơ hội được nhân hạ như Ngài ở ngày hôm nay.

Cho nên qua cơn điều luyện, qua cơn nhồi quả là cái đường dẫn tiến tâm linh của chúng ta. Cho nên các bạn đừng có ngại, dù cho hy sinh thân xác nhưng mà ý chí vô cùng vẫn nuôi dưỡng thì không bao giờ các

bạn bị chỗ thất bại.

Ngày hôm nay chúng ta được tái ngộ đây mà thanh tịnh rồi mới nhìn mặt ra. Té ra mấy trăm năm nhịn nhục của chúng ta cũng đã có cơ hội học với nhau, bây giờ lại tái hợp, rồi sau này chúng ta lại vui nữa. Sự văn minh của tâm linh nó càng ngày càng thay đổi, tới đó nhìn mặt là biết rồi. Kiếp nào tôi gặp ở đâu rồi, tôi đã học như vậy, sự văn minh nó thay đổi rồi, nó khác rồi. Vật chất ngày nay còn chiếu được hào quang của cái lá cây, chiếu được hào quang của con người, hỏi tâm linh chúng ta tương lai như thế nào? Nhìn nhau được không? Đâu có khó khăn, nói gì nó phải có bằng chứng. Sự văn minh tiến hóa vô cùng trong tâm thức của mọi người. Ông Trời đã cho chúng ta tới đây học sự văn minh, thay vì chúng ta ở Việt Nam, khổ, trầy da tróc vẩy, chỉ còn có phần hồn xuất ra mới đi học. Mà bây giờ tất cả những chuyện từ trung thiên thế giới,

từ thế gian ở đây, chúng ta đem gom vào trong căn phòng này, chúng ta học hết rồi. Học rồi, rồi sao? Bây giờ hành, hành nó mới đi chớ, còn học mà không hành làm sao tiến.?! Cho nên quý vị là chủ Thiên Đường sẽ trở về Thiên Đường, hành chứ, tôi hành, tôi sợ gì?! Khổ đi, thử thách đi, nhưng mà tâm từ của tôi là cứu độ, cái đó là vàng không đổi, cái đó không bao giờ mất. Tôi nuôi dưỡng cái đó để độ tất cả mọi người và tôi đồng học chứ không có tự thị, thấy rõ chưa?

Cho nên tất cả rồi đây sẽ có cơ hội nhìn mặt nhau. Ô, mấy trăm năm ông nội tôi bây giờ mới gặp tôi, em tôi gặp tôi, vợ tôi thiệt nó bây giờ nó mới gặp tôi tại đây, thấy rõ ràng! Nhiều người mà các bạn tu một thời gian các bạn gặp rồi cứ nhớ hoài, thương yêu hoài, tại sao vậy? Rồi một đêm nào các bạn thấy nó hiện ra cái cảnh gia đình mình hồi xưa. Nhưng mà không dám nói, để cho họ tiến, mà thương yêu nhau, nhớ nhau, nhắc từ

giờ, từ phút, từ khắc. Thấy tình thương và biển yêu của Thượng Đế. Vô Vi tương lai, mọi người chịu tu mới đạt tới điện, lập thành một biển yêu nhân gian, để độ chúng sanh. Nó mở ra hết! Nhưng mà cái bí mật đó là ông Trời ông để cho chúng ta không thấy, để chúng ta cố gắng đi ra, để chúng ta mới đạt tới sự sáng suốt.

Chứ kỳ thật là biết hết, các bạn tu nhẹ sau này các bạn biết người này với người kia các bạn cũng không được quyền nói, hễ nói ra là nó quên, Bề Trên không cho các bạn nói. Biết trong thanh tịnh mà khi các bạn nói là bắt buộc các bạn quên! Đúng, sáng suốt hết rồi mới cho các bạn biết. Nhưng mà các bạn biết luật rồi không có dám phạm luật. Nếu nói ra nó hư, để cho nó tiến, nó xây dựng và nó xây bi- trí- dũng sáng suốt, nó đi tới đó nó mới nhìn nhận. Cho nên ở Địa Ngục lên cho ăn cháo lú để quên hết. Nhưng rồi nó nhớ lại rồi thì nó là Tiên Thánh rồi, nó không có luân

hồi nữa.

Muốn đạt được Tiên Thánh phải có sự cố gắng của nó, nó mới tiến tới chỗ đó. Chỗ đó là chứa những người siêng năng nỗ lực khai triển tâm linh mới được ở chỗ đó, mà những người lười biếng không được! Nếu mà làm sẵn cho nó ăn nó thành là một người lười biếng thì chừng nào nó mới lên tới đó được? Cho nên ông Trời rất công bằng, rất trật tự, mà chính chúng ta tham, thiếu trật tự, muốn biết, chưa tu muốn biết tiền kiếp tôi, rồi để làm gì? Để lười biếng ở lại, thọ nạn! Không nên nghe cái chuyện đó, dẹp đi! Cố gắng đi tới là các bạn thấy hết, những cái gì của bạn các bạn khai phá ra các bạn sẽ thấy hết.

Trì chí tu đi, sẽ thành đạt, chỉ biết có một cái Hồn các bạn bắt diệt là đủ rồi. Không nên biết cái chuyện lẻ tẻ đó mà ngưng trệ chỗ này, ngưng trệ chỗ kia và không

có tiến hóa được. Tôi trước ông này ông nọ ông kia là ngưng trệ ở chỗ đó rồi! Không, Tôi hồn bất diệt tôi phải tiến hóa tới vô cùng, làm việc mãi mãi, không ngừng nghỉ mới là đúng.

Cho nên cái đường tu của chúng ta đã vạch ra và trong thực hành và trao đổi lẫn nhau trên tình thương huynh đệ, kẻ trước người sau trong trật tự. Phải hành! Các bạn đừng có nghĩ cái chuyện phong kiến hồi xưa: ông thầy là quan trọng, cái đó không có. Vì cái thức của các bạn là cũng đồng như cái thức của người đi trước, các bạn gọt bỏ đi, rồi sẽ đi tới. Cho nên chư Phật chư Tiên mong mỏi chúng ta ghê lắm! Máy cái thằng này nó xuống đây nó ôm cái nặng không, nó bỏ cái nhẹ; mà tụi tao nhẹ rồi nó không về chơi với tao, buồn ghê lắm! Máy ông cũng nói vậy, buồn lắm! Ngồi đánh cờ một mình, hai người kiếm được một người là quý lắm rồi! Rồi bây giờ mình bỏ mình lên trên đó trong cảnh

vui biết mấy, sung sướng biết mấy, đoàn tụ, vui đẹp.

Cho nên ở trên xuống kêu về, mà những người thế gian nó biết về đâu? Tại vì nó ôm cái nặng không à! Nó thấy cái nặng, cái tứ quan ngũ tạng, nó thấy cái này là thật, cái nó sờ được là thật, còn cái thức của nó đụng được nó chưa biết vì nó chưa mở. Cho nên những người mở rồi người ta vừa nghĩ tới Bề Trên cái là tâm người ta quý, người ta lạy liền. Người ta mừng quá, sung sướng quá! Được gặp hào quang thanh sạch chiếu độ, họ mừng tới rơi lụy, sung sướng vô cùng, ổn định vô cùng! Cho nên ở trên kêu buông bỏ, nhưng mà làm sao buông bỏ? Bây giờ chúng ta hành, từ từ nó sẽ bỏ, vì nó dính lâu quá rồi, nó kẹt cứng ở trong đó rồi! Bây giờ chúng ta mới mượn cái Pháp Luân, mượn cái sức mạnh cả Càn Khôn Vũ Trụ giải tỏa cái sự ô trược đó đi. Chúng ta dơ dáy lắm! Ô trược, tăm tối, mờ mịt! Khai phá nó ra, tận lực xây dựng bi- trí- dũng để khai

triển tâm linh, không còn trì trệ nữa. Mọi người đều có hào quang sáng lạng, cố gắng trụ nó đi để khai mở, thực hiện cái thức hòa đồng của tâm linh.

Thôi, bây giờ cũng đến giờ rồi, các bạn nghỉ mệt rồi hả.

Cho nên ông Phật ông tu ở ngoài rừng, ngồi ngày ngồi đêm, không phải dễ đâu! Tôi thấy các bạn ngồi tiếng đồng hồ là nó cục cựa rồi đó, cho nên phải cố gắng nữa nghe! Nói nhiều nữa cũng chưa không được, tại sao? Ở dưới đó mệt, ở đây nó mệt, thành ra nó cúp! Bởi vì trình độ các bạn cao chừng nào tôi sẽ diễn hay chừng nấy, mà các bạn thấp chừng nào thì tôi cũng như thẳng hê mà thôi! Ha ha ha ha.../.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên